

TISKOVÁ ZPRÁVA č. 209/22

V Lucemburku dne 21. prosince 2022

Rozsudek Tribunálu ve věci T-525/21 | E. Breuninger v. Komise

Tribunál odmítl jako nepřipustnou žalobu maloobchodní společnosti Breuninger podanou proti rozhodnutí Komise, kterým byla schválena podpora Německa, kterou mají být odškodněny škody vzniklé v důsledku omezení volného pohybu osob během krize covidu-19

Společnost Breuninger měla omylem za to, že je vyloučena z tohoto režimu podpory, tak jak byl oznámen, tento podnik proto nemá právní zájem na zrušení rozhodnutí Komise

Dne 21. května 2021 oznámila Spolková republika Německo Evropské komisi režim podpory formou poskytnutí dočasné hospodářské podpory podnikům, jejichž činnosti byly uzavírány z důvodu opatření přijatých na úrovni spolkové vlády a spolkových zemí za účelem čelění pandemii na území Spolkové republiky Německo v souvislosti s krizí covidu-19 (dále jen „spolkový režim odškodnění“).

Podle tohoto spolkového režimu odškodnění mohou správní orgány na spolkové úrovni, na úrovni spolkových zemí a na místní úrovni za určitých podmínek poskytnout přímé granty podnikům, které v době od 16. března 2020 do 31. prosince 2021 utrpěly ztráty v důsledku rozhodnutí o omezení volného pohybu osob.

Rozhodnutím ze dne 28. května 2021¹ prohlásila Komise tento režim za slučitelný s vnitřním trhem podle čl. 107 odst. 2 písm. b) SFEU. Na základě tohoto ustanovení jsou s vnitřním trhem slučitelné podpory určené k náhradě škod způsobených přírodními pohromami nebo jinými mimořádnými událostmi.

Německá společnost E. Breuninger GmbH & Co., která působí mimo jiné v odvětví maloobchodního prodeje, podala žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise. Tato žaloba je nicméně odmítnuta jako nepřipustná druhým rozšířeným senátem Tribunálu, který bez návrhu konstatuje, že tato společnost neprokázala právní zájem na podání žaloby, který je nezbytný pro podání žaloby k Tribunálu.

Závěry Tribunálu

Vzhledem k tomu, že podmínky přípustnosti žaloby patří mezi nepominutelné podmínky řízení, které Tribunál musí ověřit i bez návrhu, Tribunál připomíná, že žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou je přípustná pouze v případě, že tato osoba má právní zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení tohoto aktu může vyvolat právní následky a žaloba může ve výsledku přinést straně, která ji podala, prospěch.

Pokud přitom jde o existenci právního zájmu žalobkyně na podání žaloby na neplatnost napadeného rozhodnutí,

¹ Rozhodnutí Komise C(2021) 3999 final ze dne 28. května 2021 o státní podpoře SA.62784 (2021/N) – Německo covid-19 – Spolkový režim odškodnění (Úř. věst. 2021, C 223, s. 25, dále jen „napadené rozhodnutí“).

Tribunál uvádí, že žaloba žalobkyně vychází z nesprávného předpokladu, že se na ni nevztahoval spolkový režim odškodnění z důvodu podmínky, která je uvedena v § 2 odst. 2 uvedeného režimu, podle níž podniky, které provádějí smíšené činnosti, z nichž některé nejsou vůbec dotčeny omezením volného pohybu osob, mohou uplatnit nárok podle spolkového režimu odškodnění, pouze pokud zakázané činnosti představují minimálně 80 % jejich obratu. Vzhledem k tomu, že činnosti žalobkyně v oblasti elektronického obchodu byly považovány za činnosti související s její činností v oblasti maloobchodu, byly totiž veškeré její činnosti považovány ve smyslu tohoto ustanovení za činnosti dotčené rozhodnutími o omezení volného pohybu osob nařízenými během pandemie covidu-19.

Naproti tomu z diskuzí, které proběhly v rámci soudního řízení, vyplynulo, že nemožnost žalobkyně získat finanční podporu na základě spolkového programu podpor spočívala ve skutečnosti v tom, že německé orgány uplatnily podmínku způsobilosti, která nebyla Komisi oznámena a vyžaduje, aby minimálně 30 % celkového obratu žadatele bylo dotčeno rozhodnutími o omezení volného pohybu osob.

Nicméně vzhledem k tomu, že se žaloba podaná žalobkyní týká pouze legality napadeného rozhodnutí, kterým Komise prohlásila oznámený spolkový režim za slučitelný s čl. 107 odst. 2 písm. b) SFEU, je toto doplnění dodatečné podmínky způsobilosti německými orgány, která není ani explicitně ani implicitně uvedena v tomto režimu, v probíhajícím řízení irelevantní.

Z těchto úvah vyplývá, že žalobkyně byla podle § 2 odst. 2 spolkového režimu odškodnění, který byl v napadeném rozhodnutí prohlášen za slučitelný s čl. 107 odst. 2 písm. b) SFEU, způsobilá získat podporu v rámci uvedeného režimu. Tribunál proto konstatuje, že zrušení tohoto rozhodnutí by žalobkyni nepřineslo žádný prospěch. V důsledku toho odmítá její žalobu jako nepřipustnou z důvodu nedostatku právního zájmu na podání žaloby.

Tribunál nicméně dodává, že žalobkyně může podat žalobu k německým soudům, které budou muset přezkoumat, případně poté, co Soudnímu dvoru předloží předběžnou otázku, zda doplnění dodatečné podmínky způsobilosti německými orgány představuje změnu stávající podpory, a tedy novou podporu, která podle čl. 108 odst. 3 SFEU podléhá oznamovací povinnosti.

UPOZORNĚNÍ: Cílem žaloby na neplatnost je zrušení aktů orgánů Unie, které jsou v rozporu s právem Unie. Za určitých podmínek mohou členské státy, evropské orgány i jednotlivci podat žalobu na neplatnost k Soudnímu dvoru nebo Tribunálu. Je-li žaloba opodstatněná, akt bude zrušen. Příslušný orgán je povinen odstranit případnou právní mezeru vzniklou v důsledku zrušení aktu.

UPOZORNĚNÍ: Proti rozhodnutí Tribunálu lze ve lhůtě dvou měsíců a deseti dnů od jeho oznámení podat k Soudnímu dvoru kasační opravný prostředek omezující se jen na právní otázky.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který Tribunál nezavazuje.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎(+352) 4303 5499

Zůstaňte ve spojení!

